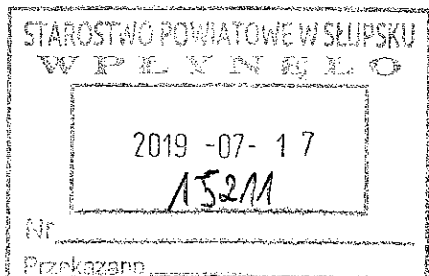

Słupsk 09.07.2019 r

Andrzej Porębski
Jolanta Porębska
Zuzanna Porębska Rychlińska
zam Bięcino 32
76-231 Damnica

SPOJ

ORI
t-ori
[Signature]

1.

Starosta Powiatu Słupsk

2.

Rada Powiatu Słupsk
ul Szarych Szeregów 14

Przekazano

dotyczy pisma z 19.06.2019 sygn akt : 76-200Słupsk AB II 8745.02.71,5,2018/2019

z upoważnienia Starosty mgr inż Małgorzata Mikołajczak Paszczyk Naczelnik Wydziału Architektoniczno- Budowlanego Starostwa Powiatu w Słupsku orzekającej iż nie widzi Pani Naczelnik związku przyczynowego pomiędzy zgłaszanymi roszczeniami bezprawnego usytuowania na działce 57 Bięcino instalacji sanitarnej i kolektora który zalewał nieruchomość bez zgody właścicieli ówczesnych Andrzeja i Jolanty Porębskich a obecnie Zuzanny Porębskiej Rychlińskiej następcy prawnego będącej w tym czasie na tej nieruchomości a wydaniem decyzji pozwolenia na budowę sieci kanalizacyjnej grawitacyjnej i tłocznej wraz z przepompownią ścieków w miejscowości Bięcino budy Dębnieczka Damnica pozwolenia na budowę nr 168/2006 z dnia 21.04.2006 AB IE 7351-192/2006 z wejściem na nieruchomość działkę nr 57 której właściciele nie wyrazili zgody gdzie Wójt Gminy Damnica poświadczyl iż w dokumentach na zgodę właścicieli działki nr 57 Bięcino Andrzeja i Jolanty Porębskich- co okazało się w postępowaniu dowodowym nieprawdą co dokumentuje Decyzja prawomocna Wojewody Pomorskiego z 13.12.2018 WI IV 7840.4.8.2015 MA stwierdzająca nieważność decyzji Starosty Słupskiego znak ABIE 7351-192/2006 z 24.04.2006 r w części pozwolenia na budowę zrealizowanej na nieruchomości Bięcino 32 działka nr 57 Bięcino gmina Damnica gdzie pismem Wojta Gminy Damnica z 11.06.2018 IB 152.17.2011 poinformowano iż kolektor na działce nr 57 został w całości zdemontowany wraz ze studzienką przyłączeniową i teren został uporządkowany co też dokumentuje pismo Wojta Gminy Damnica iż został wykonany demontaż na działce nr 57 Bięcino 32 instalacji sanitarnej grawitacyjnej i tłocznej wraz przepompownią ścieków zgodnie z decyzją

z 30.03.2017 w celu demontażu odcinka kanalizacji na działce 57 W związku z powyższym udokumentowane nienależyte wykonywanie obowiązków służbowych przez Panią Naczelnik co dokumentuje sprzeczność stanowiska z 19.06.2019 a powyżej wykaznymi dowodami zgodnie z art 6 KC, gdzie decyzja została Starosty uchylona a inwestycja instalacji sanitarnej na działce 57 Bięcino całkowicie usunięta i teren został uporządkowany- co dokumentuje nienależyte wykonywanie obowiązków przez pracownika Starosty w roku 2006 r co skutkowało bezprawnym wejściem na nieruchomość działka nr 57 z zamontowaniem wadliwej instalacji sanitarnej bez pozwolenia opartego na zgodzie właścicieli, gdzie kolektor wylewał fekaliami co zatruwało środowisko i mieszkańców działki 57 gdzie obecnie ciężko chorują gdzie starostwo nie sprawdziło zgodności dokumentacji prawa własności ze stanem faktycznym co udokumentowano a Pani Naczelnik w starym stylu próbuje zamieszczać dywan zapominając iż czasy się zmieniły

zał jw [Signature]

WÓJT GMINY
DAMNICA
woj. pomorskie

Damnica, dnia 11 czerwca 2018 r.

IB.152.17.2011

Pani Zuzanna Porębska

Bięcino 32

76-231 Damnica

W odpowiedzi na Pani pismo z dnia 15 maja br., uprzejmie informuję, iż kolektor sanitarny położony na działce nr 57 został w całości zdemontowany wraz ze studzienką przyłączeniową. Teren został uporządkowany i przywrócony do pierwotnego stanu.

WÓJT

Grzegorz Jaworski

Otrzymują:

1. Adresat
2. a/a

Adresaci wg. rozdzielnika

W związku z wnioskiem z dnia 12 września 2018 roku, odnośnie uchylecia w części dotyczącej działki nr 57 położonej w obrębie geodezyjnym Bięcino, gmina Damnica decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego RGKiRW 7331/6/06 z dnia 6 marca 2006 roku dla inwestycji polegającej na: budowie kanalizacji sanitarnej grawitacyjnej i tłocznej wraz z przepompowniami ścieków w miejscowości : Dębniczka, Budy i Bięcino.

Informuję, iż na działce nr 57 położonej w obrębie geodezyjnym Bięcino, gmina Damnica w całości zdemontowano kolektor sanitarny wraz z demontażem studzienki, które usunięto w pierwszej połowie maja 2018 roku. Zgodnie z decyzją nr PP.6733.1.2017 z dnia 30 marca 2017 roku przebudowano kanalizację sanitarną na działkach o nr 59, 205, 55, 259 położonych w obrębie geodezyjnym Bięcino, gmina Damnica w celu demontażu odcinka kanalizacji na działce nr 57 położonej w obrębie geodezyjnym Bięcino, gmina Damnica. W związku z powyższym wniosek złożony przez Państwa 27 września 2018 roku stał się bezprzedmiotowy.

W załączeniu:

1. Kserokopia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oznaczonej nr PP.6733.1.2017 z dnia 30 marca 2017 roku.

Otrzymują :

1. Pani Zuzanna Porębska – Rychlińska
2. Pan Andrzej Porębski
- ③ Pani Jolanta Porębska
4. a/a

WÓJT

inż. Grzegorz Jaworski

WOJEWODA POMORSKI

WI-IV.7840.4.8.2015.MA

Gdańsk, dnia 13 grudnia 2018 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 156 § 1 pkt 2, art. 157 § 1, art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2018 r. poz. 2096 j.t.) w związku z art. 80 ust. 1 pkt 2, 81 ust. 1 pkt 2, art. 82 ust. 3, art. 32 ust. 4 pkt 2 oraz art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku – Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202 j.t.), po przeprowadzeniu postępowania wszczętego na wniosek Zuzanny Porębskiej (obecnie Zuzanny Porębskiej-Rychlińskiej) w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Starosty Słupskiego, znak AB.I.E.7351-192/2006 z dnia 24 kwietnia 2006 r., zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej Gminie Damnica pozwolenia na budowę, dla inwestycji pn. „Budowa sieci kanalizacji grawitacyjnej i tłocznej wraz z przepompownią ścieków w miejscowości Bięcino – Budy – Dębniczka – Damnica”, w części pozwolenia na budowę zrealizowanej na nieruchomości Bięcino 32, t.j. na działce nr 57 w Bięcinie, gmina Damnica

stwierdzam nieważność decyzji
Starosty Słupskiego znak AB.I.E.7351-192/2006 z dnia 24 kwietnia 2006 r.
w części pozwolenia na budowę zrealizowanej na nieruchomości Bięcino 32, t.j. na działce nr 57
w Bięcinie, gmina Damnica

Uzasadnienie

Do Delegatury w Słupsku Pomorskiego Urzędu Wojewódzkiego wpłynął wniosek Andrzeja Porębskiego i Zuzanny Porębskiej, przekazany przy piśmie Starosty Słupskiego znak AB.I.E.7351-192/2006.2015, w sprawie żądania wyjaśnienia procedury udzielenia pozwolenia na budowę dla inwestycji pn. „Budowa sieci kanalizacji grawitacyjnej i tłocznej wraz z przepompownią ścieków w miejscowości Bięcino – Budy – Dębniczka – Damnica”. Tutejszy organ pismem znak WI-IV.7840.4.8.2015.MA wezwał wnioskodawców do sprecyzowania żądania. W odpowiedzi na wezwanie tut. organu Zuzanna Porębska i Andrzej Porębski sprecyzowali swoje żądanie, jako wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Starosty Słupskiego nr AB.I.E.7351-192/2006, z dnia 24 kwietnia 2006 r., zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej Gminie Damnica pozwolenia na budowę dla inwestycji pn. „Budowa sieci kanalizacji grawitacyjnej i tłocznej wraz z przepompownią ścieków w miejscowości Bięcino – Budy – Dębniczka – Damnica”, w części pozwolenia na budowę zrealizowanej na nieruchomości Bięcino 32, t.j. na działce nr 57 w Bięcinie, gmina Damnica oraz wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Wójta Gminy Damnica z dnia 06 marca 2006r., znak 7337/6/06, o lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Żądanie w części wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Wójta Gminy Damnica, z dnia 06 marca 2006r., znak 7337/6/06, o lokalizacji inwestycji celu publicznego, zostało przekazane przez Wojewodę Pomorskiego, według właściwości, do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Słupsku.

POMORSKI URZĄD WOJEWÓDZKI W GDAŃSKU

Oddział Zamiejscowy Wydziału Infrastruktury

ul. Jana Pawła II 1, 76-200 Słupsk, tel.: 59 846 85 58, fax: 59 846 85 58

www.gdansk.uw.gov.pl, e-mail: wj_slupsk@gdansk.uw.gov.pl

Po przeanalizowaniu wniosku Zuzanny Porębskiej Wojewoda Pomorski decyzją z dnia 9 listopada 2015 roku odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Starosty Słupskiego nr AB.I.E.7351-192/2006, z dnia 24 kwietnia 2006 r. Od powyższego rozstrzygnięcia wnioskodawczyni odwołała się.

Po rozpoznaniu odwołania Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego decyzją z dnia 22.12.2016 roku utrzymał w mocy decyzję Wojewody Pomorskiego z dnia 9.11.2015 roku. Powyższa decyzja została zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Sąd po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z dnia 22 stycznia 2018 roku sygn. akt VII SA/Wa 487/17 uchylił zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję organu pierwszej instancji, uznając że skarga zasługuje na uwzględnienie. Po zwrocie akt zawiadomiono strony o ponownym rozpoznaniu sprawy oraz możliwości zapoznania się z aktami sprawy.

Niniejsza decyzja jest wynikiem ponownej analizy zebranego materiału dowodowego pod kątem legalności decyzji Starosty Słupskiego Starosty Słupskiego nr AB.I.E.7351-192/2006, z dnia 24 kwietnia 2006 r., z uwzględnieniem założeń zawartych w w/w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z dnia 22 stycznia 2018 r., sygn. akt VII SA/Wa 487/17.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że celem postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji nie jest ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy, badanie przyczyn i przesłanek podjęcia przez organ rozstrzygnięcia w postępowaniu zwykłym, ale ustalenie, czy dana decyzja dotknięta jest jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 kpa. W przepisie tym sprecyzowano przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji i nie jest dopuszczalna ich wykładnia rozszerzająca, gdyż sankcja stwierdzenia nieważności powoduje wyeliminowanie decyzji z obrotu prawnego ze skutkiem ex tunc.

Zgodnie utrwalonym poglądem doktryny prawa administracyjnego postępowanie o stwierdzenie nieważności stanowi nadzwyczajny środek wzruszenia ostatecznej decyzji administracyjnej i jest wyjątkiem od zasady trwałości decyzji administracyjnych wyrażonej w art. 16 Kpa. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że przedmiotem sprawy jest postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji, wydanej przez organ administracji w zwykłym postępowaniu. W tym postępowaniu organ nadzoru nie poddaje analizie całego postępowania zwykłego, lecz jedynie mając na uwadze zaskarżoną decyzję, kontroluje, czy jej wydanie może się wiązać z zaistnieniem którejkolwiek z przesłanek określonych w tym przepisie. W postępowaniu nieważnościowym nie prowadzi się postępowania dowodowego w takim zakresie, jak to ma miejsce w postępowaniu zwykłym. Z tego względu kontrola decyzji administracyjnej może nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w kodeksie oraz w oparciu o przesłanki enumeratywnie wyszczególnione w art. 156 § 1 Kpa. Organ w tym trybie nie rozpatruje sprawy ponownie w jej całokształcie (temu służy postępowanie zwykłe) i nie gromadzi nowych dowodów, które prowadziłyby do nowych ustaleń faktycznych. Oceny legalności decyzji ostatecznych dokonuje się tylko i wyłącznie na podstawie materiałów zgromadzonych w postępowaniu zwykłym. Badany jest tutaj stan faktyczny i prawny w dacie wydania decyzji, w stosunku do której toczy się postępowanie administracyjne o stwierdzenie nieważności. Organ rozpoznający wniosek o stwierdzenie nieważności działa zatem wyłącznie kasacyjnie.

Zaznaczenia wymaga również, iż zgodnie z prezentowanym w orzecznictwie oraz doktrynie poglądem, o rażącym naruszeniu prawa (art. 156 § 1 pkt 2 Kpa) można mówić, gdy decyzja została wydana wbrew nakazowi lub zakazowi ustanowionemu w przepisie prawnym, wbrew wszystkim przesłankom przepisu nadano prawa albo ich odmówiono, albo wbrew tym przesłankom obarczono stronę obowiązkiem albo uchylono obowiązek (por. wyrok NSA z dn. 11.08.2000 r., sygn. akt III SA 1935/99; wyrok NSA w Warszawie z dn. 02.03.2011r. sygn. akt II OSK 2226/10, Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 26 maja 2011 r. II SA/Gd 241/11). O tym, czy miało miejsce rażące naruszenie prawa, decyduje przede wszystkim oczywistość tego naruszenia prowadząca do nadania prawa lub jego odmowy wbrew wszystkim przesłankom przepisu oraz jego wpływ na sposób załatwienia sprawy. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji, jako aktu wydanego przez organy praworządnego państwa (Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 października 2011r. II OSK 1521/10). Jako rażące naruszenia prawa kwalifikowane są nie tylko naruszenia przepisów prawa materialnego lecz także przepisów kompetencyjnych, jak również przepisów procesowych.

Analiza posiadanych materiałów sprawy, w odniesieniu do powyższych tez sądów administracyjnych, pozwoliła stwierdzić, że badana decyzja rażąco narusza art. 32 ust. 4 pkt 2 oraz art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku – Prawo budowlane.

Wyjaśniając przyczyny takiego stanowiska należy wskazać, że zgodnie z art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane - wg stanu prawnego na dzień wydania decyzji Starosty Słupskiego z dnia 24 kwietnia 2006 roku, pozwolenie na budowę może być wydane wyłącznie temu, kto: 1) złożył wniosek w tej sprawie w okresie ważności decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli jest ona wymagana zgodnie z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym; 2) złożył oświadczenie, pod rygorem odpowiedzialności karnej, o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. W oświadczeniu o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane inwestor musi wskazać dokumenty potwierdzające prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane ale ustawodawca nie nałożył na niego obowiązku przedłożenia tych dokumentów. Wskazać należy, że w toku postępowania o wydanie pozwolenia na budowę organ co do zasady nie bada prawdziwości złożonego oświadczenia o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, w szczególności nie weryfikuje tytułu prawnego, na jaki powołuje się inwestor w składanym oświadczeniu. Przepis art. 32 ust. 4 pkt 2 Prawa budowlanego w sposób wyraźny i jednoznaczny zobowiązuje inwestora jedynie do złożenia oświadczenia o posiadaniu prawa, a nie do wykazania się takim prawem. Jednakże w sytuacji, gdy w toku postępowania już przed organem architektoniczno-budowlanym złożone przez inwestora oświadczenie jest kwestionowane, obowiązkiem organu jest zbadanie tej kwestii. Należy mieć na uwadze, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie sądów administracyjnych stanowiskiem, w sytuacji ujawnienia się w toku postępowania okoliczności faktycznych, z których wynika uzasadniona wątpliwość co do prawdziwości oświadczenia o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, organ administracji publicznej ma obowiązek wątpliwości te wyjaśnić. Możliwość badania takiego oświadczenia wykluczona jest wtedy, gdy organ wydający decyzję nie posiada informacji świadczących o jego nieprawdziwości.

Jak wynika z akt sprawy do wniosku o wydanie pozwolenia na budowę, występujący w imieniu Gminy Damnica, Wójt Gminy Damnica, dołączył oświadczenie o posiadaniu prawa do dysponowania m.in. działką nr 57, obręb Bięcino, gmina Damnica z dnia 3 kwietnia 2006 r. Inwestor w ww. oświadczeniu wskazując tytuł prawny z którego wywodził prawo do nieruchomości, powołał się na zgodę wszystkich właścicieli na wykonanie robót budowlanych objętych wnioskiem o pozwolenie na budowę z dnia 20 marca 2006 r. oraz trwały zarząd. Przedmiotowe oświadczenie nie zostało jednak wypełnione prawidłowo, ponieważ w oświadczeniu nie zostali wymienieni właściciele ww. działki nr 57, na której zaprojektowano inwestycję. Inwestor składając oświadczenie winien zaś wskazać właścicieli działek oraz dokument, z którego wynikał tytuł prawny do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. W dacie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę właścicielem działki nr 57 był Andrzej Porębski, obecnie właścicielką powyższej nieruchomości jest Zuzanna Porębska (patrz księga wieczysta SL1S/00094410/1). Tym samym organ wydający pozwolenie na budowę, nie mógł poprzestać na złożonym oświadczeniu z dnia 3 kwietnia 2006 r. W ocenie Wojewody Pomorskiego Starosta Słupski powinien dostrzec uchybienia w złożonym dokumencie i przeprowadzić w tym zakresie postępowanie wyjaśniające. Zaniechanie wyjaśnienia powyższej kwestii stanowi naruszenie art. 7 KPA (w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśniania stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli) oraz art. 77 § 1 KPA (organ administracji jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy). Stwierdzić należy, że skoro na tym etapie postępowania zwykłego złożone przez inwestora oświadczenie o posiadaniu prawa do dysponowania działką nr 57 budziło wątpliwości i wymagało weryfikacji, to tym samym organ nadzorczy był uprawniony do zbadania ww. oświadczenia z dnia 3 kwietnia 2006 r. w zakresie dotyczącym działki nr 57. Z treści uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 22 stycznia 2018 r., sygn. akt VII SA/Wa 487/17, zapadłego w niniejszej sprawie wynika, iż pismem z dnia 28 października 2016 r., znak: DOA.72110.21.2016.MDY.RTU DOA/ORZ/7110/15827/16, GUNB zwrócił się do Gminy Damnica o przesłanie zgody właścicieli

działki o nr ew. 57 obręb Bięcino, na którą Gmina Damnica powołała się w oświadczeniu o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane z dnia 3 kwietnia 2006 r., ewentualnie zgodę obecnych właścicieli działki o nr ew. 57 w obrębie Bięcino na realizację spornej inwestycji na tej działce. Pismem z dnia 14 listopada 2016 r. znak: IB.152.15.2011, Wójt Gminy Damnica udzielił odpowiedzi na ww. wezwanie, nie przesłał jednakże żądanych dokumentów, co stanowiło naruszenie art. 32 ust. 4 pkt 2 ustawy Prawo budowlane. Powyższe ustalenia nie zostały przez sąd podważone. Sąd nie zgodził się jedynie z oceną naruszenia powyższego przepisu jako nie mającego charakteru rażącego. Analizując dokumentację dodatkowo należy zauważyć, iż w piśmie Wójta Gminy Damnica z dnia 14 grudnia 2015 roku znak IB.152.15.2011, skierowanym do wiadomości Zuzanny Porębskiej, wskazano, że oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane złożone zostało przez Wójta Gminy Damnica na podstawie posiadanej wiedzy i przekonania o posiadaniu wymaganej zgody przez właścicieli nieruchomości objętych projektem kanalizacji. Zdaniem Wójta należało przyjąć, że wykonawca projektu kanalizacji uzgodnił z poszczególnymi właścicielami nieruchomości przebieg planowanej trasy. Dodatkowo w powyższym piśmie wskazano, że podstawą do twierdzenia, iż taka zgoda została wówczas wyrażona przez właściciela działki nr 57 był zawarty w projekcie wykaz właścicieli działek biorących udział w inwestycji. Domniemanie Wójta, iż posiada zgodę nie zastąpi dokumentu potwierdzającego zgodę właściciela nieruchomości na przeprowadzenie konkretnych robót budowlanych na terenie konkretnej nieruchomości. Zaniechanie przeprowadzenia przez Starostę Słupskiego postępowania wyjaśniającego odnośnie oświadczenia z dnia 3 kwietnia 2006 r. należy ocenić jako rażące naruszenie art. 32 ust. 4 pkt 2 z Prawa budowlanego, w związku z art. 7 KPA i 77 Kpa.

Z treści art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku - Prawo budowlane wynika, że podstawowym obowiązkiem organu jest zbadanie zgodności rozwiązań zaproponowanych w projekcie budowlanym z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu (decyzji lokalizacyjnej). Analiza ta ma znaczenie fundamentalne, bowiem to te dokumenty określają w sposób wiążący m.in. przeznaczenie, parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym linie zabudowy, gabaryty obiektów i wskaźniki intensywności zabudowy i inne, jak też kształtują sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Dlatego też, negatywny wynik ustaleń organu, co do zgodności projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub decyzji o warunkach zabudowy przekreśla możliwość wydania pozytywnej decyzji o pozwoleniu na budowę, a zaaprobowanie projektu budowlanego i wydanie pozwolenia na budowę, w sytuacji gdy projekt ten jest niezgodny z ustaleniami miejscowego planu lub decyzji o warunkach zabudowy, może stanowić rażące naruszenie prawa, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 KPA. Podobne stanowisko wyrażone w wyroku WSA w Gdańsku z dnia 22 sierpnia 2017 roku, sygn. II SA/Gd 182/17. Taki stan rzeczy zachodzi w niniejszej sprawie, gdyż decyzja Starosty Słupskiego w sposób rażący i bezsprzeczny naruszyła przepis art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane z uwagi na niezgodność inwestycji z zapisami decyzji lokalizacyjnej w zakresie działki nr 57 obręb Bięcino. Przedmiotowe pozwolenie na budowę zostało poprzedzone wydaniem decyzji Wójta Gminy Damnica z dnia 06.03.2006 r., znak RGKiRW 7331/6/06, o lokalizacji inwestycji celu publicznego dla ww. inwestycji. W załączniku do decyzji wskazano, że inwestycja przebiegać będzie w pasach drogowych i po terenach prywatnych przyłącza realizowane będą do działek prywatnych zabudowanych. Dokładny przebieg kanalizacji, w tym na działce nr 57 został przedstawiony w części graficznej dotyczącej decyzji lokalizacyjnej. Przebieg kanalizacji na działce nr 57, zaplanowany w projekcie budowlanym (projekt zagospodarowania terenu) jest niezgodny z przebiegiem inwestycji w tym zakresie przewidzianym w dokumentacji dotyczącej decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego. Niezgodność ta dotyczy poprowadzenia odcinka sieci kanalizacji przez teren działki nr 57, gdzie na załączniku graficznym do decyzji lokalizacyjnej odcinek sieci został poprowadzony w innym miejscu. Zatem należy uznać, że decyzja Starosty Słupskiego z dnia 24 kwietnia 2006 r., znak AB.IE.7351-192/2006 w części działki nr 57 obręb Bięcino, gmina Damnica została wydana z rażącym naruszeniem art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane.

Rozważając poszczególne przesłanki stwierdzenia nieważności należy mieć na uwadze wyważenie z jednej strony zasady stabilności decyzji, a z drugiej skutków, które wywołuje decyzja niemożliwych do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności. Pojęcie "rażącego

naruszenia prawa", o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 KPA, obejmuje różne stany faktyczne i prawne, przy czym zachodzi ono w przypadku naruszenia przepisu niepozostawiającego wątpliwości co do jego bezpośredniego rozumienia. "Rażące" oznacza więc oczywiste, wyraźne, bezsporne (patrz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Gliwicach, z dnia 8 grudnia 2017 r., II SA/GI 739/17). Okoliczność ta istotna w sprawie, a także zaniechanie wyjaśnienia przez Starostę Słupskiego zaistniałego braku winna być oceniona, jako rażące naruszenie art. 32 ust. 4 pkt 2 Prawa budowlanego w związku z art. 7 i 77 KPA. Podobnie stwierdzone przez organ odwoławczy naruszenie art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane należy uznać za rażące wobec przebiegu kanalizacji na działce nr 57 w sposób odmienny od przewidzianego w decyzji lokalizacji inwestycji celu publicznego. W kontekście zaistniałych skutków decyzji podnoszonych przez wnioskodawczynię, a odwołujących się do ograniczenia sposobu zagospodarowania jej działki poprzez rozbudowę i budowę na niej obiektów budowlanych a także bieżących uciążliwości użytkownika działki nr 57 decyzję o pozwoleniu na budowę należy uznać za rażąco naruszającą prawo w części dotyczącej tej działki.

Na podstawie analizy dokumentacji dokonanej w niniejszym postępowaniu, biorąc pod uwagę treść wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 stycznia 2018 roku, sygn. VII SA/Wa 487/17, którego ustaleniami tut. organ jest związany przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy, należy uznać, iż decyzja Starosty Słupskiego z dnia 24 kwietnia 2006 r. Nr 168/06, znak: AB.IE.7351-192/2006 została wydana z naruszeniem art. 32 ust. 4 pkt 2 (w związku z art. 7 i 77 Kpa) oraz art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane.

Ponadto rozstrzygnięcie Starosty Słupskiego nie zostało wydane z naruszeniem przepisów o własności lub bez podstawy prawnej. Decyzja nie dotyczy sprawy już uprzednio rozstrzygniętej inną ostateczną decyzją, nie została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie, w razie jej wykonania nie wywołałaby czynu zagrożonego karą oraz nie zawiera wady powodującej jej nieważność z mocy prawa. Dlatego też nie narusza przepisu art. 156 § 1 pkt 1, pkt 3 – 7 Kpa. Wymieniony projekt został sporządzony i sprawdzony przez osoby posiadające wymagane uprawnienia budowlane oraz legitymujące się aktualnym na dzień opracowania projektu zaświadczeniem potwierdzającym wpis na listę członków właściwej izby samorządu zawodowego.

Dodatkowo należy wskazać, że pismem z dnia 31 października 2018 roku Wójt Gminy Damnica poinformował Wojewodę Pomorskiego o przebudowaniu sieci kanalizacji w Bięcinnie na terenie działki nr 57, czego następstwem było usunięcie kolektora sanitarnego z tej nieruchomości. Fakt usunięcia odcinka spornej kanalizacji sanitarnej z działki nr 57 pozostaje bez wpływu na niniejsze rozstrzygnięcie. Celem postępowania nieważnościowego jest zbadanie legalności kwestionowanej decyzji znajdującej się w obrocie prawnym, bez względu na istnienie bądź nieistnienie obiektu wybudowanego w oparciu o taką decyzję na danej nieruchomości.

Uwzględniając przedstawione okoliczności sprawy, obowiązujący w dniu wydania decyzji stan prawny oraz linię orzeczeń sądów administracyjnych, postanowiono jak w sentencji rozstrzygnięcia.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, za pośrednictwem Wojewody Pomorskiego, w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji.

Zgodnie z art. 127a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017r., poz.1257 j.t.) w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.

Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Zgodnie z art. 130 ww ustawy:

- § 1. Przed upływem terminu do wniesienia odwołania decyzja nie ulega wykonaniu.
§ 2. Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.
§ 3. Przepisów § 1 i 2 nie stosuje się w przypadkach, gdy:
1) decyzji został nadany rygor natychmiastowej wykonalności (art. 108);
2) decyzja podlega natychmiastowemu wykonaniu z mocy ustawy.
§ 4. Decyzja podlega wykonaniu przed upływem terminu do wniesienia odwołania, jeżeli jest zgodna z żądaniem wszystkich stron lub jeżeli wszystkie strony zrzekły się prawa do wniesienia odwołania.

z up. Wojewody Pomorskiego

Kierownik Oddziału
Wydziału Infrastruktury

Agnieszka Wronska

Otrzymują:

- ① Zuzanna Porębska - Rychlińska,
2. Gmina Damnica,
3. a/a.

Do wiadomości:

1. Starosta Słupski,
2. PINB dla Powiatu Słupskiego.